

אַחַר כֶּן נִפְתַּחַה הַדְּלֶת
וְהַשְׁמֵשׁ, כְּמוֹ רוֹפֵא טוֹב
הַזְמִין אוֹתִי לְהִכְנִס
הַחוּצָה
הִקִּישׁ עַל גִּבִּי, הַשְׁמֵשׁ:
תִּנְשָׁמִי עִמָּךְ

הַכֹּל תִּקְוִין, אָמֵר
מֵאִיר לְתוֹכִי
לְנַבְכִּי

רוּשִׁים לִי בְּכָל זֹאת
הַרְבֵּה אֲדַמָּה וּמִים
וּפַעַם בְּיוֹם, לְשֹׂאת עֵינַיִם
לְהִתְמַקֵּד בְּאוֹר
עַד דְּמָעוֹת

(סיון הר שפי)